

Boží milost

Copyright 1998:
William A. Simpson

Webster definuje milost jako „nezaslouženou Boží asistenci darovanou člověku pro jeho obnovení nebo posvěcení. Nestává se často, že by světská díla správně popisovala nebo definovala teologické koncepty, ale v tomto případě tomu tak je. S výjimkou toho, že Bůh nám „neasistuje“ při získávání spasení nebo Božího zaopatření, ale dává všechno zdarma, aniž by potřeboval pomoc člověka.

Milost znamená přijmout od Boha něco, co si nezasloužíme. Je to nezasloužená přízeň. Buď je zdarma a nebo se nejedná o milost. Skrze milost přijímáme od Boha věčný život, který si nezasloužíme. Skrze milost přijímáme ospravedlnění, přestože zůstáváme hříšníky. Ne skrze jakékoli dobré skutky, které jsme vykonali, ale skrze Boží milost jsme byli odděleni od tohoto světa pro Něj. Tam, kde bychom si zasloužili odsouzení, dostáváme milost. Kde bychom si správně zasloužili smrt, tam jsme dostali život. Kde si zasloužíme obvinění, tam získáváme ospravedlnění. to všechno Boží milostí. Milost je nezasloužená přízeň, kterou Bůh přetéká.

Často se vyučuje a téměř všichni se domnívají, že se člověk dostane do nebe tím, že bude dodržovat Desatero přikázání. Mnoho církví a světská média učí, že vstup do nebe si musíme zasloužit. V každém náboženství s výjimkou pravého křesťanství se učí, že konečný stav člověka závisí na skutcích. Překroucené křesťanství vždycky tvrdilo, že spasení člověka se získává skrze dodržování Mojžíšova zákona. I když Bible opravdu *obsahuje* Mojžíšův zákon, nikde se neříká ani nenaznačuje, že by se člověk mohl *dostat do nebe* skrze Mojžíšův zákon. Spíše Bible tvrdí pravý opak. Vezměte si například to, co napsal ohledně zákona apoštol Pavel církvi v Římě:

Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. (Řím 3,19)

Tady Pavel říká, že skutečným smyslem zákona nebylo spasení, ale odsouzení. Zákon byl dán proto, aby každá ústa byla zacpána a celý svět byl usvědčen z viny. Zákon nebyl dán jako prostředek jak se dostat do nebe, nýbrž jako prostředek *zjevení hříchu*, který je v každém člověku, tak aby ohledně spasení zůstal závislým na Boží milosti. Již dříve řekl:

Je psáno: Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není kdo by činil dobro, není ani jeden. (Řím 3,10-12)

V Písmu je zákon vždycky v kontrastu s milostí. Otevřeně a mnohokrát je řečeno, že žádný člověk nebude ospravedlněn skrze skutky zákona. (Řím 3,20.28; 4,4-5; Gal 2,16 a mnoho dalších) Církvi v Efezu Pavel napsal toto:

Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar: není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. (Ef 2,8-9)

Aby byla milost milostí, musí být zadarmo. Pokud člověk musí něco udělat, aby ji získal, není milost, nýbrž skutky. Jestliže ti někdo daruje doklady a klíče od auta a pak se otočí, odejde a nikdy ho neuvidíš, pak jsi dostal zdarma dar. Ale pokud ti řekne, „Musíš to auto umývat a vysávat, jestli chceš, abych ti ho dal, pak „nebylo zadarmo, ale musel sis ho zasloužit. Milost je zadarmo a spasení je z milosti, skrze víru. Pavel ještě více tento princip vysvětluje a říká:

Když z milosti, tedy ne na základě skutků – jinak by milost nebyla milostí. (Řím 11,6)

Jestliže člověk musí alespoň něco udělat, aby jeho spasení bylo efektivní, pak je spasen skrze své skutky, nikoli Boží milostí. Žádný křest, ani mluvení v jazycích, žádné veřejné vyznání, přijít dopředu, připojení se ke kterékoli církvi ani žádný jiný skutek nejsou pro spasení nutné. Pokud by tomu tak bylo, potom by Ježíš lhal, když na kříži prohlásil: „Je dokonáno.“ Jestliže by člověk musel kvůli spasení něco *udělat*, pak by spasení nebylo zadarmo, ale bylo by zasloužené. Člověk by byl oslavován místo Boha. A to je kořen věci. Člověka není za co oslavovat, protože všichni jsou stejní hříšníci. Všechna sláva je Boží a patří nebeskému Otcí.

Vedle spasení hříšníků však existuje další aspekt milosti, který musí být brán v potaz:

Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas. (Žd 4,16)

Jakmile je člověk spasen, nepřestává hřešit. Pavel píše církvim v Galacii:

Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. (Gal 5,17)

Také napsal církvi v Římě:

Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci nýbrž to, co nenávidím. Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chci dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá. Objevují tedy takový zákon: když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Ve své nejnižší bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! – A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu. (Řím 7,15-25)

Hříšníci jsou spaseni milostí a hřešící křesťané jsou bez Boží pomoci a péče stejně bezmocní jako byli předtím, než přijali spasení. Proto pouze a jenom skrze Boží milost přijímají křesťané od Boha pomoc ve svém posvěcení, ve svých službách, v osobním životě a růstu. Bůh sám má být oslavován v každém aspektu lidského spasení a práce. Na straně věřících nebo nevěřících není žádná zásluha, i kdyby si to nárokoval, ať už jde o cokoli od Boha, spasení nebo zaopatření. Pro člověka je dostačující Boží milost, skrze kterou přijímá od Boha pomoc pro každou zkoušku a pokušení. Zákon není schopen učinit nic, pouze přináší odsouzení, zatímco milost přináší spasení a požehnání.

Možná by bylo moudré citovat zde Cyrus Scofielda, který ve svém skvělé knížce „*Správné rozdělování Božích slova*“ napsal:

Je však zajímavé pozorovat, že Písmo žádným způsobem nemíchá tyto dva principy (zákon a milost). Zákon je svým smyslem velmi vzdálen od milosti. Zákon ukazuje Boha zakazujícího a vyžadujícího věci, milost představuje Boha pokořujícího a dávajícího. Zákon je služba odsouzení, milost je službou odpuštění. Zákon přináší prokletí; milost z tohoto prokletí vykupuje. Zákon zabíjí; milost dává život. Zákon zacpává každá ústa před Bohem; milost je otevírá ke chvále. Zákon přináší vinu a oddálení se od Boha; milost přibližuje vinného člověka k Bohu. Zákon říká: „Oko za oko, zub za zub“; milost říká: „Neodporujte zlu: kdo tě uhodí do tváře, nastav mu i druhou.“ Zákon říká: „Měj v nenávisti svého nepřítele; milost říká: „milujte své nepřátele; zehnejte těm, kteří vás pronásledují.“ Zákon říká: „Čiň to a měj život; milost říká: „Věř a měj život.“ Zákon nikdy neměl misionáře; milost má být kázána všemu stvoření. Zákon odsuzuje i toho nejlepšího člověka; milost zadarmo ospravedlňuje i toho nejhoršího. Zákon je systém vylepšování se; milost znamená přízeň. Zákon ukamenovává

cizoložnici; milost říká „Ani já tě neodsuzuji; jdi a už nehřeš.“ Pod zákonem, ovce umírají pro pastýře; pod milostí Pastýř umírá pro ovce.

Všude Písmo ukazuje milost a zákon ve velikém kontrastu. Míchání obou dohromady v mnohém vyučování současnosti, porušuje obojí; zákon je okraden o svůj teror a milost o svoji svobodu.

Milost je nezasloužená Boží dobrota vůči hříšníkům, skrze kterou Bůh dává spasení ztraceným a pomáhá již spaseným. Milost je Boží láska vyjádřena vůči těm, kteří jsou ze své přirozenosti proti Bohu ve vzpouře. Milost je to, co nemůže být zaslouženo, ale je zdarma přijímáno. Milost je úplně oddělena od skutků a nemůže být smíšena s ničím, co činí člověk. Kdybychom parafrázovali Samuele Clemense, milost je milost a skutky jsou skutky a tyto dvě věci se nikdy nepotkají. Ten, kdo hledá spasení skrze Boží milost, je plně spasen; ten, kdo hledá spasení skrze svoje skutky, je úplně ztracen. Ten první je živý a ten druhý mrtvý. Ten první má místo v nebi, zatímco ten druhý má místo...no, řekněme, že bude mít horko.